

... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὑπάρχει κάποια ἔλαφρά — ὦ ! ἔλαφρότατη ! — δόση ὀπίου μὲς τὰ τσιγάρα μου. Πέ-
νετε ἕνα ; Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ! Μοῦ ἔρχονται ἀπὸ τὴν
Ἀλεξάνδρεια, ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτὴ πὺν ἀφοῦ δὲν μπόρεσε
νὰ μοῦ χαρίσει τὴν «περιπέτεια» τῆς ζωῆς μου, δίκαιο εἶναι
νὰ μοῦ χαρίζει σήμερον τὴν ἰλλουζιόνα τῆς «περιπέτειας»
αὐτῆς... Ἡ μήπως ἔχετε καμμιά ἀντίρρηση ;

Σ. ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Γρήγορα στὸ Λίντο.

Μόλις φτάσαμε στὴ Βενετία ἀποχαιρέτησα βιαστικὸς
τὴ Λορέτ πὺν μὲ κύτταξε σὰ σαστισμένη. Μιὰ γνωριμία
τοῦ ταξειδιοῦ ἀπὸ Παρίσι ἐδῶ. Δὲν ξέρω μὰ ἀπὸ μιᾶς
ἀρχῆς πὺν μιλήσαμε ἔτσι τυχαῖα στὸ τραῖνο μοῦ φάνηκε
πὼς ἦτανε τοῦ ἐπαγγέλματος. Δὲν πιστεύω νὰ γελάστηκα.
Αὐτὴ τὴν πείρα τὴν ἔχω δά. Καιρὸς τώρα γιὰ περιπέ-
τειες ; ὄρεξη γιὰ πληρωμένες ἀγάπες μιᾶς βραδιᾶς ; Ἀκόμα
καλὰ καλὰ δὲν ἔφυγαν ἀπτ' αὐτιά μου οἱ θόρυβοι τῆς γαλ-
λικῆς πρωτεύουσας κι' ἀπτὰ μάτια μου οἱ διάφορες σιλουέ-
τες Λιζὲτ-Φλορέτ-Μαργκό πὺν ἔσερνε κάθε βράδυ ἡ παρέα
μου στὰ διάφορα καζίνα καὶ καμπαρέ... Λίγη ἡσυχία, λίγο
ξεκούρασμα, νὰ τί ἐπιθυμοῦσα. Κ' οἱ μέρες μετρημένες
τῆς ἀνάπαυσης. Σὰν ἐφιάλιτης πρόβελνε κάθε τόσο μπρο-
στά μου ἡ 20 Σεπτεμβρίου πὺν ἔπρεπε νὰ βρισκομαι
πίσω στὴν Αἴγυπτο.

Στὸ ξενοδοχεῖο τῆς δεύτερης σειρᾶς—ποῦ τὰ μέσα
ἐφέτος γιὰ τὰ μεγάλα λοῦσα— κανεὶς δὲ μὲ ξερε. Στὸ Πα-
ρίσι αὐτὸ μοῦ εἶχε κάνει μεγάλο κόπο. Ἐδῶ τὸ ζητοῦσα.
Ἄγνωστος στὸ Λίντο πὺν εἶναι οἱ περισσότεροι περαστι-
κοὶ καὶ σὺ ζητᾶς ξεκούραση, καλὰ. Μὰ στὸ Παρίσι ὅπου
ἔχεις ζήσει ἄλλοτε σπαταλώντας, ὅπου συνήθισες νὰ ξυ-
πνᾶς μὲ μιὰ communication τηλεφωνικὴ τῆς γυναίκας
ποῦχει τίς ὠραιότερες γάμπες τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ σοῦ θυ-
μίσει πὼς τὸ βράδυ τρῶτε μαζί, νὰ βρεθεῖς σὲ ἄγνωστο
περιβάλλον εἶναι κάτι τὸ πολὺ σκληρὸ πὺν ἂν δὲν τῶχεις
δοκιμάσει δὲν τὸ καταλαβαίνεις. Ἀλλοιῶς θὰ σὲ κυττάξει
ὁ μαίτρ ντ' ὄτὲλ ὅταν ξέρει πὼς εἶσαι κείνος πὺν γιὰ πεῖ-

σμα τοῦ περιφήμου μαχαραγιᾶ, πού γλυκοκύνταζε τὴ βασί-
λισσα τῆς Ἐπιθεώρησης, καὶ τὴ δική σου Βασίλισσα, ἔχα-
σες μὲ τὸ *faites vos jeux* σ' ἓνα κόλλο 100.000 φράγκα.
Ἄλλοιῶς θὰ σοῦ μιλήσει τὸ κορίτσι τοῦ τηλεφώνου ὅταν
θυμᾶται πόσες φορές σὲ ζήτησε κάποιος πρίγκηπας πού
πίστευε στὸ ἰνκόγνιτό του μόνον αὐτός. Ἄλλοιῶς θὰ σοῦ
πεῖ τὸ *Monsieur désire* ἢ καμαριέρα, τὸ γκαρσόνι, ὁ
διευθυντὴς ὅταν ἦσουν τὸ σπάνιο αὐτὸ φαινόμενο στὸν
γνωστό σου κύκλο—κεῖνος πού πληρώνει καὶ ὅμως δὲν
τὸν ἀπατᾷ ἢ ἐρωμένη του. Καὶ τόσα ἄλλα πού σὲ κάνουν
κ ά π ο ι ο ν μέσα στὸ πολυθόρυβο μεγάλο ξενοδοχεῖο.

Ὁ λαὸς στὴν ιδιότροπης νοοτροπίας αὐτὴ δημοκρα-
τία κρατᾷ ἓνα σεβασμὸ γιὰ τοὺς τίτλους, γιὰ τὶς εὐγένειες
καὶ τὰ τέτοια. Ὅταν σὲ δοῦνε μόνον νὰ ξεοδεύεις δὲν τοὺς
γεμίζεις τὸ μάτι· ἔχουνε δεῖ κὰν καὶ κὰν *parvenus* τῆς
μεταπολεμικῆς ἐποχῆς. Μὰ σὰν καταλάβουν πὼς κάτι σὲ
συνδέει μὲ γαλαζοαίματους τοὺς κατάκτησες. Φτάνει νὰ μὴν
εἶσαι ρῶσος τιλοῦχος. Δὲν ξέρω γιὰτί ἔχουν μιὰ δυσπι-
στία γιὰ τοὺς διάφορους αὐτοὺς ξεπεσμένους πρίγκηπες,
δοῦκες, κόμητες πού πλημμύρισαν τὸ Παρίσι.

Ἐγκαταστάθηκα στὸ δωμάτιό μου. Φόρεσα τὶς πιζά-
μες, πέρασα τὴ ρόμπα τοῦ σπιτιοῦ καὶ ξάπλωσα στὴν ἀνα-
παντικὴ κοιμιστρά. Ἡ μελαγχολία μου αὔξανε. Κάποιο κε-
νὸ ἔννοιωθα στὴν ψυχὴ μου. Μόνος στὸ Λίντο, σ' ἓνα δεύ-
τερης τάξης ξενοδοχεῖο νὰ ρεμβάζω. Ποῦ τὸ ταξειδί μου
πρὶν λίγα χρόνια; Ποῦ οἱ φίλοι πού μὲ συνόδευαν πάντα;
Ποῦ τὸ γέλιο τῆς Μ. καὶ ἡ τόσο εὐχάριστη συντροφιά της;
Μόνον μιὰ καλτσοδέτα καλὰ φυλαγμένη ἀπὸ τότε ἀντιπρο-
σωπεύει πιά αὐτὴ τὴν αἰσθηματικὴ περιπέτεια... Κλείνω τὰ
μάτια κι' ἀναλογίζομαι τὴν τελευταία βραδιά, τὴν τρελλὴ
ἐκείνη παριζιάνικη βραδιά. Τὸ χορὸ τῆς στὸ σεπαρέ τοῦ
μεγάλου Κέντρου, τὴ σαμπάνια, τὸ γλέντι. Ἐφευγα τότε
γιὰ νὰ ἐπιστρέψω σὲ δυὸ μῆνες καὶ νὰ ἐγκατασταθῶ στὸ
Παρίσι. Πῶς ἀλλάζουν τὰ πράγματα... Ἄχ τι δὲ μοῦ στοί-
χισε ἡ αὐτοκτονία τοῦ Α. Ἀποτυχία στὶς ἐπιχειρήσεις μας.
Πᾶνε τὰ λεπτά. Τάχασε σὲ μιὰ μεγάλη προαγορὰ ἀλεύρων
πού ἔκανε στὴν ἀπουσία μου χωρὶς νὰ μὲ ρωτήσῃ καὶ πού
σφράγισε μὲ μιὰ πιστολιά.

Κι' ἔτσι οἱ δυὸ μῆνες στὴν Αἴγυπτο ἔγιναν ἓνα, δύο,
πολλὰ χρόνια. Κι' ὅταν τὰ κατάφερα καὶ πάλι νάρθω ὅπως
ὅπως στὴν ἀγαπημένη πρωτεύουσα, ἄλλος κόσμος πιά. Δὲν
χρειαζόνται χρόνια γιὰ νὰ σὲ ξεχάσουν ἐκεῖ. Ἀρχοῦν λίγοι
μῆνες, ἴσως καὶ λίγες μέρες.

Ἡ ζωὴ, σοῦ λένε, εἶναι σύντομη καὶ βιάζονται νὰ ζήσουν. Ποῦ καιρὸς γιὰ ν' ἀφιερώσει κανεὶς σὲ περασμένα. Τὰ παρόντα σὲ πλημμυροῦν. Καὶ τὰ μέλλοντα εἶναι τόσο ἑλκυστικά... Ἐσὺ φεύγεις, ἀργεῖς, ἀντίο...

Σὰν ξανάρθεις καὶ πᾶς στὰ ἴδια κέντρα, σὰν ξένος πλησιάζεις στὸ Ταμεῖο γιὰ εἰσιτήριο κι' ἂν χασομερίσεις λίγο ὄνειροπολώνοντας σὲ συνεφέρνει ἡ φωνὴ τοῦ *contrôleur* «*Roulez, Messieurs, roulez*». Καὶ προχωρεῖς μηχανικὰ καὶ γίνεσαι ἓνα μὲ ὄλο τὸν ἄλλο κοσμάκη πού ἔχει τρέξει στὴν προεμίρα.

Στὸ πρῶτο διάλειμμα χώνεσαι στὰ παρασκήνια, δίνεις τὴν κάρτα σου, περιμένεις. Κι' ὅταν ἀκούσεις τὴ φωνὴ της νὰ λέει στὸ παιδί: *ce nom ne m'est pourtant pas inconnu*, γυρίζεις πίσω βιαστικὸς στὴ θέση σου. Πόσες λαχτάρες, πόσοι ὑπολογισμοί, πόσες θυσιῆς γιὰ νάρθεις. Κι' ὅμως βρίσκεις ὕστερα ἀπ' τὴ φράση αὐτὴ πὼς καλύτερα νὰ μὴν ἐρχόσουν. Τὸνομά σου δὲν τῆς εἶναι πιά τίποτα... Κάποιος καὶ σὺ σὰν τὸσους ἄλλους πού... σὰ νὰ θυμᾶται.

Σέρνεσαι ὕστερα μὲ τὴν παρέα, μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε παρέα, μὰ δὲν μπορεῖς νὰ χαρεῖς, νὰ ζήσεις ὅπως ἄλλοτε, ἄχ αὐτὸ τὸ ἄλλοτε ὅταν ἦσουν—κάποιος πού δὲν ἦταν σὰν τοὺς ἄλλους.

Εἶναι δυὸ ἐβδομάδες πού εἶμαι ἐδῶ. Ἀπόψε εἶναι ἡ τελευταία βραδιά, αὔριο φεύγω, γυρίζω πίσω. Ἴσως νὰ μὴν ξαναδῶ τὴν Εὐρώπη, κι' ὅμως δὲ θλίβομαι. Βιάζομαι νὰ φτάσω ἐκεῖ κάτω στὴν Αἴγυπτο ὅπου ἀσφαλῶς θὰ μπορῶ νὰ εἶμαι ἀκόμα κάποιος.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΑΣΗΣ

ΘΑ ΜΕ ΣΚΕΦΘΗΚΕ,
ΒΕΒΑΙΑ, ΣΑΝ ΠΑΛΗΑ ΑΜΑΡΤΙΑ

Ἀνάμεσα στὶς βαριὲς μαρμαρένιες κολόνες τῶν Προπυλαίων καὶ στοὺς αἰσθητικὸς στοχασμοὺς πού ἔκαμνα μὲ τὸν φίλο μου Η. Φ. τὸν ξέχωρό μας Παριζιάνο τεχνοκρίτη, ἔχασα τὴν Λίτσα τὴν μικρὴ καὶ τὴν γλυκειά της ἱστορία: